

станало нещастие съ баща му. Асѣнь повикалъ по-голѣмия си братъ и трѣгнали подиръ коня.

Като навлѣзли въ гората, конѣтъ силно зацвилахъ и трѣгнахъ бързо напредъ. Слѣдъ малко Асѣнь видѣхъ, че конѣтъ се спрѣхъ на едно мѣсто и стояхъ съ наведена глава. Като наближихъ, видѣхъ баща си полумъртавъ на земята.

Двамата братя вдигнали баща си и го качили на коня. Завели го въ къщи и повикали лѣкаря. Слѣдъ нѣколко часа баща имъ отворилъ очи.

Като дошелъ на себе си, тѣ му казали, че спасението си дължи на тѣхния уменъ конь.

ОВЧАРЧЕ.

Заплакало е овчарче,
Овчарче младо пастирче,
Плаче и жално нарежда:
— Иди си зимо, иди си,
Ти всичко смрази не ща те!
Кждѣ сж китни морави
По тѣхъ си стадо да вода,
Съсъ кавалъ да си засвира
И птички слѣдъ менъ да пѣятъ?
Вечеръ на кривакъ изправенъ,
Слънце задъ гора изпращамъ
Пѣсни слѣдъ него запѣвамъ—
И веселъ засмѣхъ доволенъ...
Бѣгай си, зимо, иди си,
Ти всичко смрази, не ща те!

Ч—88.